

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 8.—	Ἔτησίᾳ ἱ. φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος > 4,50	Ἐξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 2,50	Τρίμηνος > 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15., Ἐξωτερ. λ. 20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

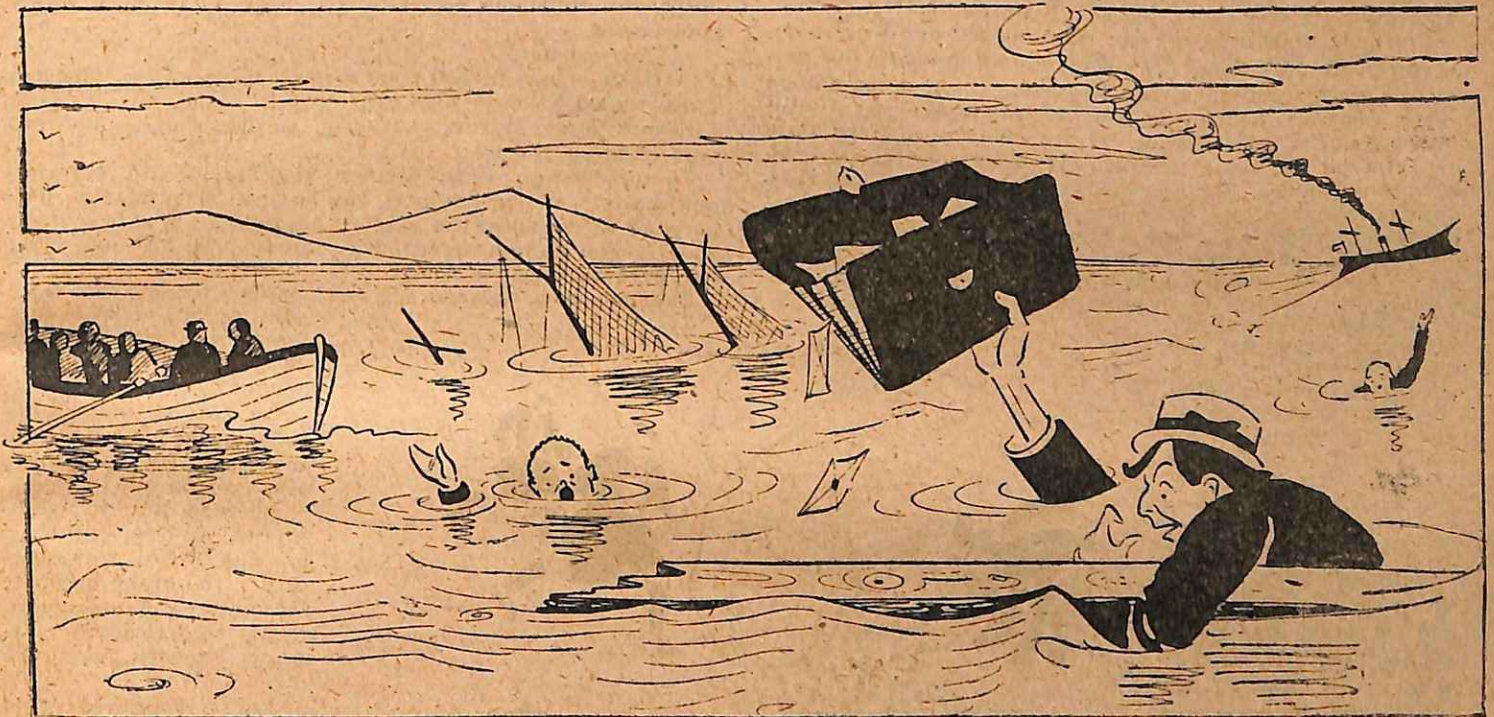
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγράκειον

Ἰερίδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Νοεμβρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 50

31^η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

Θ ΥΜΝΗΘΗΚΑ τῆς φωτιᾶς, τῆς πλημμύρης, τοὺς ἀνεμοστρόβιλους, τοὺς σεισμούς, τοὺς καταποντισμούς ἄλλων Κυριακῶν καὶ εἶπα μάρπορασι :

— Ἀ, ἔξω ἀπὸ ἐπεισόδια! Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔχει! Θὰ πάρω ὅλα μου τὰ μέτρα, γὰρ νὰ μὴ συμβῇ ἡ παραμικρὴ ζημία στῆς ἀπαγνήσεις τῶν παιδιῶν. Φτάνει πού εἶνε λίγες, ἐξ αἰτίας τῶν πολέμων καὶ τῶν ἀποκλεισμῶν νὰ χαθῶν κηόλα ἢ μισές; Δὲν κάνει! Καλλίτερα γὰρ χαθῶ ἐγώ, ἢ μάλλον γὰρ χαθῶ κ' ἐγὼ μαζί, καὶ γὰρ μὴ γείνη οὔτε Κυριακὴ, οὔτε τίποτα! Δὲν θέλω νὰ πῶν: «ἦτανε στραβὸ τὸ κληῖμα, τῶφας κ' ὁ γαῖδαρος», καὶ μὲ τὸ «γαῖδαρος» νὰ ἐννοοῦν τὴν ἀφεντοξυλιά μου. Θὰ πάρω...

— Φτάνει, Ἀναγία, μ' ἔκοψε ἡ κυρία Διάπλασις, τάκουσαμε. Ἄρα σὲ πιάση ἡ φλυαρία, δὲν ἔχεις τελειωμούς! Μάλιστα εἰμαι σύμφωνη κ' ἐγώ. Νὰ πάρῃς ὅλα σου τὰ μέτρα!

— Νὰ πάω νὰ σοῦ τὰ φέρω; ἐπρότεινε, ἡ Κική.

Κύτταξα τὴν ἀδελφὴ μου μάτορῖα.

— Ποιά;

— Μά...τὰ μέτρα σο... Τὸ ὑποδεκάμετρο, τὸ διαβήτη, τὸ γωνιόμετρο... Ὅτι ἔχει, τέλος πάντων. Ἀφοῦ θὰ τὰ πάρῃς;

— Ναί, ναί! ἐφώνησε ἡ Ἀγάπη πρὶν ἀπαγνήσω ἐγώ. Φέρ' του καὶ τὸ βαρόμετρο, τὸ θερμομέτρο, τὸ χρονομέτρο...

— Πάν μέτρον ἀριστον! ἐπρόσθεσε ἡ Ἐλπίς γελώντας.

Ἐδύμωσα καὶ κτύπησα τὸ τραπέζι μου στὸ γρόθο. (δηλαδὴ τὸ γρόθο μου στὸ τραπέζι, ἀλλὰ λέγω ἔτσι, γὰρ νὰ δείξω πόσο δυνατὸς ἦταν ὁ γρόθος καὶ πόσο μικρὸ τὸ τραπέζι.)

— Σιωπή! ἐφώνησε. Ἀπαγορευοῦνται τὰ λογοπαίγνια. Οὐτ' ἐπεισόδια αὐτὴ τὴ φορὰ, οὔτε ἀλογοπαίγνια! Τὰ πρῶτα τὰ βαρέθηκα, τὰ δευτέρὰ τὰ σιχαθῆκα...

— Καὶ τὰ τρίτα; ρώτησε ἡ ἀδιόρθωτη Κική.

Ἔγρινα ἐξω φρενῶν.

— Τί τρίτα; Εἶπα ἐγὼ τρίτα;.. Ἀ, νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι! Μόνο σοβαρὰ, κουβεντες θέλω. Ἐδῶ χαλάει ὁ κόσμος. Εἰκοσι ἑκατομμύρια νεκροὶ καὶ τραυματίες, σοῦ λέει ὁ ἄλλος. Καὶ μεῖς μὲ τὴν πρόφασιν πὺς ἔχουμε Κυριακὴ, θὰ καθομάστε νὰ γελᾶμε;

— Δὲν καθομάστε, παρετήρησε σοβαρὰ ἡ Κική, γελᾶμε ὁρθῶς.

— Πάλι τὰ ἴδια; ἐστοίγγλιασα. Θὰ μὲ κάμνετε νὰ παραιτηθῶ. Δὲ θέλω γέλια, σὰς εἶπα!

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἡ Πίσσα, ἡ μαοῦρῃ μας γάτα, νιαούρισε παραξένω. Φαίνεται, ὅτι ἐπὶ τῆς στοιγγῆς μου φωνῆς γὰρ γάτιστα, γάτα μ' ἔγα λάρδα, ὅπως τὸ λέει ἡ Φιφή, καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε. Ποιὸς ἔφατε τί τῆς φάνηκε πὺς εἶπα καὶ τί εἶπε κ' αὐτὴ! Ἀλλὰ ἦταν τόσο ἀστεῖο τὸ νιαουρισμὸς τῆς, ὥστε κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ γέλια.

— Ὅριστε! ἔκαμε ἡ Κική, μπόρεῖς νὰ μὴ γελᾶς τώρα;.. Στοιχηματίζω πὺς κ' ἡ Πίσσα ἔκαμε ἀλογοπαίγνιο.

Εἶχα ξεθυμώσῃ πᾶν ἐντελὸς.

— Ἐνας λόγος γὰρ νὰ μὴ κάνουμε μεῖς! εἶπα. Δοιτὸν, κορίτσια, ἀκούστε. Νὰ μοῦ εἰσιμάστε τὴ μικρὴ μου βαλίτσα, γιὰ εἶμαι γὰρ ταξίδι.

— Έ! ταξείδι; εφώναξε όλος ο χορός.
— Μάλιστα, ταξείδι. Τι κάνουν; Έτσι! Δεν σάς είπα πώς θα πάω στην 'Αμερική! Δεν ακούσατε; μικρή βαλίτσα είπα: άρα, μικρό ταξείδι. Νά, ως την Αίγινα θα πάω. Θα πάω μαζί μου και της απαντήσεως των παιδιών, που της διαβάσαμε και θα γράψω με την ησυχία μου την Κυριακή. Δεν θα λείπω ούτε πέντε μέρες· μία εβδομάδα το πολύ.
— Καλά, είπε η κυρία Διαπλάσις. 'Αφού έδω σέ νευριάζουν ταυτόκνητα και τα όργανάτα, πήγαινε στην Αίγινα. 'Αλλά πρόσεξε, καίμενε μου, τα μάτια σου τέσσερα...
— Μα γι' αυτό ίσα-ίσα πηγαίω. Θα είμαι μονάχος μου, θα έχω όλη την ευθύνη κ' έπομένως όλη την προσοχή. 'Εδώ δεν μάρσεσι προαπτόνων, γιατί λαλούν πολλοί κοκκόροι...
— Η μάλλον κότες, είπε η Κική, έννοούσα ότι το σπιτικό μας δεν έχει άλλον άνδρα από έμέ.
— Λοιπόν καλή αντίκριση! Μικρόν και ούχ' όρατέ με, μικρόν και όψεσθέ με!
— Καλό ταξείδι, 'Αναγία, και... το γού σου!

* *

Τό ίδιο βράδυ μου έτοιμάσαν τη μικρή βαλίτσα και το πρωί κατέβηκα στον Πειραιά, όπου κ' έπεριμένα ο κύρ - Μάνθος ο καπετάνιος του ευδρόμιου... καϊκού «Καρχαρίας» ο Γ'.
Γιατί, θά πητε, ο τρίτος; Μα νά: ο κύρ-Μάνθος δεν είχε πολύ τυχερός παραβοκύρης. 'Ο πρώτος του «Καρχαρίας» του πνίγηκε, ο δεύτερος του κάρηκε στη θάλασσα. 'Ετσι, αυτός που θά έφερε τώρα «τόν 'Αναγία» και την 'Αναγία τύχη» στην Αίγινα, ήταν ο τρίτος κ' ο καλλίτερος. 'Ο κύρ - Μάνθος μάλιστα έλεγε πως είχε και καλόνυχος, γιατί τον είχε δέκα χρόνια, χωρίς να πάθη το παραμικρό. 'Οπωςδήποτε, τυχερός ή άτυχος, ο κύρ-Μάνθος είχε κοιμηθεί μες και ναύλο δεν θά πληρώνα. Γι' αυτό προαπτόνων έπρωτίσθη τον «Καρχαρία» ο Γ', όπου επιβιβάσθηκα άμέσως με την βαλίτσα μου και με το πέτινο χαρτοφυλάκιο, το κλασσικό, που είχε μέσα της απαντήσεις. Αυτό είχε απόφασι να μην τάφισα από τα χέρια μου στιγμή.

'Ο καιρός ήταν ώραιος.
'Ηλιος κ' αεράκι που φούσκωνε το πανί μας όσο έχρειάζετο. Πηγαίναμε πρίμα. Και κανένα κακό συναπάντημα: ούτε καρχαρίας άληθινός, ούτε τορπιλή έπιπλέουσα, ούτε υποβρύχιο, ούτε πειρατικό, ούτε ξέρα, ούτε σηματοδότη. Και να σάς πω την άλήθεια: μέσα στην ήλιοφώτιστη εκείνη και μοσχοβολούσα γαλήνη, ιδέα κινδύνου δεν ήρχετο στο νού μου. 'Αλλως τε έβλεπα τώρα αντίκρου μου και τάσπρα σπιτάκια της Αίγινας και το κόκκινο του φίλου μου Μιχάλη, όπου θά καθόμουνα χωρίς να πληρώσω νούκι. 'Η απόστασι βέβαια ήταν ακόμα μεγάλη· αλλά ή άτμοσφαιρική διαύγεια μου τάφρεγε όλα τόσο κοντά, που έννομιζα πως μ' ένα πηδο θά εύρισκόμουν εκεί.

— Πάει! έλεγα στον κύρ-Μάνθο. Τό φάγαμε κι αυτό, καπετάνιο!

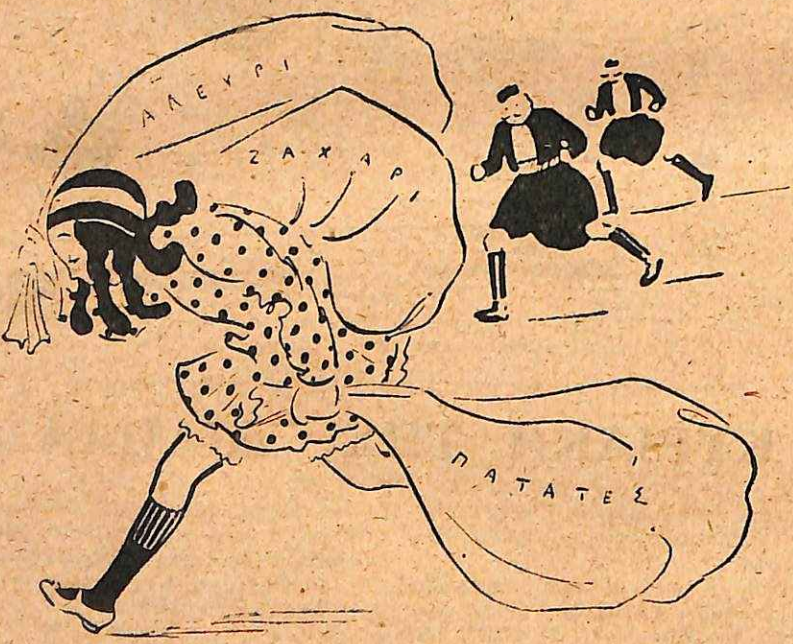
— Τό σπουδαίο ταξείδι, βλέπεις! μου απαντούσε: άμ' οί «Καρχαρίες» οί δικοί μου, κοιμπάρη, θά μπορούσαν να ταξιδεύουν και στη Μαύρη Θάλασσα!

— Και ο πνιγμένος, κοιμπάρη, κ' ο καμμένος;
— 'Ας τους εκείνους τώρα, και καλά κοιμούνται στον πάτο! 'Εννοώ τούτον έδώ που άρμενίζει ακόμα στον άφρο. Μα άλήθεια... τι έχεις, κοιμπάρη, μέσα σ' αυτό το πετό κι' όλο το κρατάς; 'Ας το τό βλογημένο λιγάκι να ξεμουδιάση το χέρι σου!

— Α, καπετάνιε, όχι! 'Εδώ μέσα είχε όλη μου ή περιουσία. 'Εχω δέκα μετοχές της 'Εθνικής, τρία χιλιάδικα, μερικά διαμαντικά και... το δελτίο του ψωμιού μου.

— Μωρέ, τί μου λές; Κοίμας, κοιμπάρη, να μην είμαι κουράσιος! 'Όσο γιά τα διαμαντικά, μπορεί να σου τάφισα. Τό δελτίον όμως θά σ' αποπαίρουν.

— 'Ενφ κοιμεινιάζω με τον κύρ-Μάνθο, άκουσα τον Νικόλα, τον μικρό μούτσο, να φωνάζει:

«... 'Εάν υπάρχουν...»

— Νά και το τρελοβάπορο του Κιτριμά! Τό γού μας!
'Ο καπετάνιος σήκωσε τα μάτια του κ' είδε, όπως είδα κ' εγώ, ένα κατάσφο μικρό βαπόρι, που έρχονταν σχεδόν απ' αντίκρου.
— 'Αϊ στο διάβολο! είπε. Πάλι μπροστά μας βρέθηκε αυτή ή ζουρλοπαντιέρα;
— Μα τί είχε, ρώτησα, τί κάνει;
— Τόν κακό του τόν καιρό! άποκριθήκε ο καπετάνιος, που σηκώθηκε με κάποια άνησυχία. Ούτε κ' εκείνο δεν ξέρει τί κάνει. 'Ελαδής όχι πάντα, όποτε το πιάση το μπουρίνι. Καί... μα την άλήθεια, μου φαίνεται πως τώχει πιάσει. Για δές το δρόμο που κόβει! Δες και το κυνηγάνε πενήντα καταδρομικά.
— Και μου φαίνεται, καπετάνιο, πως έρχεται ίσια άπάνω μας! φώναξε με τρόμο ο Νικόλας.
— Α, μη φοβάσαι! προφταίνουμε! Έκαμε ο καπετάνιος. Κ' έπιασε γερά το τιμόνι.
Δεν καταλάβαινα τίποτα. 'Εβλεπα μόνο το άσπρο βαπόρι, που όλοένα πλησίαζε. Και πραγματικώς, λές και μās είχε βάλει στο σημάδι.
— Μα τ' έν' αυτό το μπουρίνι που τώπιασε; ρώτησα, σφίγγοντας κ' εγώ το χαρτοφυλάκιο μου.
— Νά, ή μηχανή του, μου έξηγησε ο καπετάνιος. Παίρνει κάποτες μία φόρα, που δεν μπορεί να τη σταματήσει ούτε ο διάβολος. Και το βαπόρι τρέχει, τρέχει, χωρίς νάκούη ούτε τιμόνι, ούτε τίποτα.
— 'Ασχημο αυτό...
— Πολύ άσχημο!.. Και τώρα σίγουρα τώχει πάθη... Μα προφταίνουμε να δώσουμε τόπο στην όρη...
Εύκολα ο κύρ-Μάνθος κατάφερε να δώση άλλη διεύθυνσι στον «Καρχαρία» τρυ.

Τό τρελοβάπορο εξακολουθούσε την ίδια, με μία ταχύτητα, που έφαινετο σά στοιχειωμένο, σάν ξωτικό. 'Οπωςδήποτε, μπορούσαμε να θεωρούμε τόν κίνδυνο περασμένο: ή «Πελαγία Κιτριμά» — έτσι έλέγετο το άσπρο βαπόρι — θά περνούσε δίπλα μας, πενήντα όργιες μακριά.
'Αξαφνα όμως, απότομα, λές και τώκανε επίτηδες την τελευταία στιγμή, αλλάζει διεύθυνσιν και ξαγαυρίζει κατ' άπάνω μας με ταχύτητα διπλάσια!...

Φαίνεται πως κάποια παραξιασμένη κανούβρα, στραβοτιμονιά, είχε τό άπρόοπτο αυτό αποτέλεσμα!
'Αδύνατο πιά να φυλαχθούμε, να στρίψουμε, να φύγουμε!... Και πρίν καλά καλά τό συλλογισθούμε, βλέπουμε τη δαιμονισμένη πρηνή της «Πελαγίας Κιτριμά» μπροστά στη μύτη μας.

— Αχ, τί φοβερή στιγμή! Και πώς να σάς την περιγράψω;
Μήπως ξέρω κ' εγώ τί άκουσα και τί είδα;... Θα σάς πω λοιπόν ξερά-ξερά, ότι άκουσα έναν κρότο, σάν χίλιες κανονιές μαζί, και πως είδα τό βαποράκι... να μπαίνει μέσα στο καίκι μας, σά στο σπίτι του!

Τό βέλαιο είχε, ότι έπειδή τό «σπίτι» αυτό δεν είχε πόρτα, τό βαπόρι τού άνοιξε

στη μέση μία πολύ μεγάλη με το ζόρι. Μα τόσο μεγάλη, ώστε... τό χώρισε στα δύο.

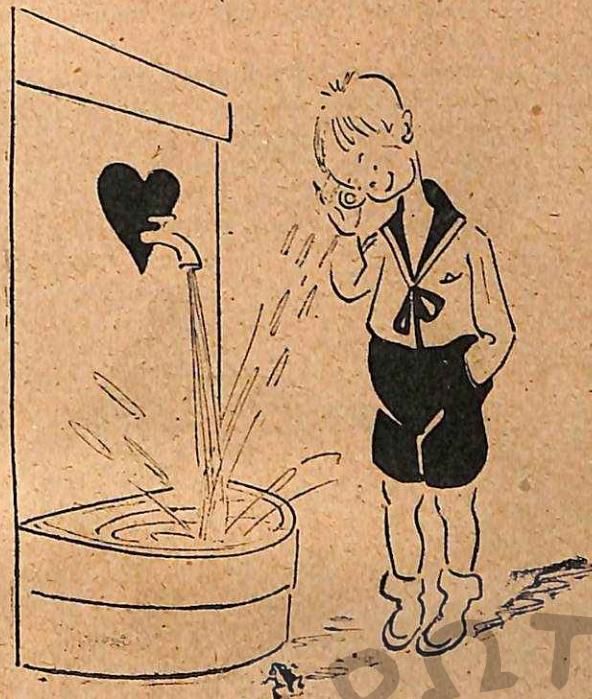
Ευτυχώς που δεν ήμουν εκεί! 'Εγνώ δηλαδή εκεί στη μέση, που άνοιξε ή πόρτα... 'Οχι, ήμουν στην άκρη, στην κουπαστή της πλώρης, απ' όπου, χωρίς να λάβω καθόλου τόν κόπο να πηδήσω, βρέθηκα στη θάλασσα, με τα ρούχά μου, με το ψαδάκι μου, χωμένο βαθειά στο κεφάλι, — φαίνεται, ότι στην τρομάρα μου, τού είχα δώση μία γροθιά, — και με το πολυτιμο χαρτοφυλάκιο στο χέρι.

— Άρχισα ευθύς να κολυμπά σάν το χέλι. Τό καίκι τού κύρ-Μάνθου — κί τύχη! — κουβαλούσε στην Αίγινα τούβλα και ξυλεία γιά κάποια οικοδομή. Άρπαξα την πρώτη σανίδα που βρέθηκε μπροστά μου κ' εξακολούθησα τό κολύμπι, προσπαθών να κρατώ έξω απ' το νερό το χέρι μου με το χαρτοφυλάκιο. Δυστυχώς, αυτό δεν τό κατάρθωγα πάντα και μπορώ να πω, ότι τό κακόμοιρο τό χαρτοφυλάκιο βουτούσε άδέλγητα τόσο συχνά

στο νερό, ώστε αν ήταν ζωντανό, θά πνίγονταν σάν κουνέλα...
'Όταν πέρασε ή πρώτη παραξιαλή, κύτταξα γύρω μου, γιά να καταλάβω τη θέση μου. 'Ε, δόξα σοι ο Θεός, δεν ήταν και τόσο άπελπιστική: 'Από 'δώ θά συντρίμιω τού «Καρχαρία τού Γ'» — και τελευταίου, ελπίζω, γιατί βέβαια ο κύρ-Μάνθος, κ' αν ξαγακάνη καίκι, δεν θά τού δώση πάλι τό λείδιο αυτό όνομα — απ' εκεί τό τρελοβάπορο, που έφηνε τρέχοντας με την ίδια γρηγοράδα, σά να πήγαινε να πέση σε μία ξέρα, ναύτοκτονήση! γύρω μου ο καπετάνιος, ο μούτσος κ' ένας άλλος έπιβάτης τού «Καρχαρία τού Γ'», άρπαγμένοι κ' αυτοί από διάφορα σανίδια και μπροστά μου, μία βάρκα που έρχονταν δλοίσα, γιά να μās σώση. Φαίνεται, ότι από την Αίγινα είδαν τό κατόρθωμα της «Πελαγίας Κιτριμά» και ξεπόλυσαν εκείνη τη βάρκα σά σωσίβιο.

Δεν άργησε να μās φθάση. Σκαρφαλώσαμε μέσα όλοι κ'ι, σε λίγη ώρα, βγήκαμε στην Αίγινα μουσκεμένοι, άνατριχιασμένοι και συναγερμένοι. 'Εγώ, χωρίς βαλίτσα, μα με το χαρτοφυλάκιο στο χέρι, έτρεξα στο σπίτι τού φίλου μου, που ήταν κοντό στην παραλία. Με περιποιήθηκαν σά ναυαγό, μούδωσαν γάλλαξο, να φάγω, να πιά και να ξεσταθώ. 'Επειτα, ή πρώτη μου δουλειά ήταν νάνοϊζω τό χαρτοφυλάκιο και να ιδώ τι είχαν πάθη ή δυστυχισμένες απαντήσεις εις την Τριακοστήν Κυριακήν...
'Ε, θά τό πιστέψετε; όχι και σπουδαία πράγματα! Πάλι καλά, ύστερ' από τέτοιο ναυάγιο. Τό πετόι ήταν που ήταν αδιάβροχο· αλλά εις τό κλείσιμο έτυχε άρκετά στεγνό, ώστε λίγο νερό μπόρεσε να εισχωρήση μέσα. Μόνον οί ακρινοί σωροί βρέθηκαν βρεμμένοι: οί μεσιανοί, πιδ προφυλαγμένοι, διατηρούνταν σχεδόν στεγνοί. 'Αλλά και ή βρεμμένη απαντήσεως, άφου στέγνωσαν στόν αέρα, είδα ότι εδιαβάζοντο καλούςαικα. Μόνο μερικές, που ήταν γραμμένες με πυκνά μελάνια άνελίνας, είχαν μουτζουρωθή έλεεινά κ' είχαν γίνη αδιάβαστες. Μερικές άλλες πάλι, σε πολύ φίλο ή πρόστυχ χαρτί, είχαν λυώση, σε τόπο που ήταν αδύνατο να της συλλογήσω. Δύο-τρεις ακόμη, γραμμένες με άμυδρο μολύβι, σβύσθησαν έντελώς. 'Ολες-όλες χάθηκαν και μιδ πενήνταριά. 'Ότε αν έστειλε κανείς απάντησι και δεν βλέπη παρακάτω να γίνεται λόγος γι' αυτήν, ως ξέρη ότι... την έφαγε ο Καρχαρίας!

Η ερώτησις της Τριακοστής-Πρώτης Κυριακής έλεγε: 'Από ένα ναυάγιο, — καλήώρα! — από μία πυρκαϊά, από ένα οιοδήποτε κίνδυνο καταστροφής, τί πράγματα θά προσπαθούσατε να σώσετε; Η ερώτησις εξαίρουσε τά πρόσφατα ή εξαίρουσε άκόμη τούς τόμους της Διαπλάσεως, — τό ξέρουμε δά ότι αυτοί θά έσωζοντο πρώτα-πρώτα, — και περιωρίζε τά πράγματα σε τρία.
Μου φαίνεται ότι πιδ καθαρή ερώτησις δεν έβγινε ποτέ. Και όμως πολλοί δεν την κατάλαβαν κ' άποκριθήκαν άλλ' άγ' άλλων! 'Επίτηδες τώκαναν, γιά έξυπαδά; Είχε τόσο κουτοί; Κ' εγώ δεν μπόρεσα να κατάλαβω. 'Οπωςδήποτε, ένας μεγάλος σωρός άρκετά βρεμμένος, — που μπορούσε όμως να βραχί κ'ι δλοκληρός χωρίς ζημία, — άποτελείται από τέτοιες άκατανόητες απαντήσεις, που μερικές, — κρίμας τόν κόπο! — είχε και καλογραμμένες. 'Ας ιδούμε λίγες που σώθηκαν: Τά πολυτιμότερα πράγματα τού Ξεπεσμένου Λόρδου έινε... ή τιμή, ή υγεία και οί γονείς του. 'Αφίνω τώρα τούς γονείς που έινε πρόσφατα. 'Αλλά δεν μās λέγει πώς από ένα ναυάγιο ή από μία πυρκαϊά, θά έσωζε τό μόνο πράγμα που δεν θά έκινδύνευε, δηλαδή την τιμή του; 'Όσο γιά την υγεία του, μου φαίνεται ότι σε τέτοιες περιστάσει, δεν συλλογίζεται κανείς παρά μόνο τη ζωή του. — 'Εσι κ'ι ο Νικητής τού Κιλκίς άπαντά: την ζωήν μου, την τιμήν μου και την έλευθερίαν μου! — Η Πλάσις τού Διδ: 'Από πυρκαϊάν την ζωήν μου, από ναυάγιον την περιουσίαν μου (μα! και στο ναυάγιο δεν κινδυνεύει ή ζωή;) και... από κάθε άλλην δύσκολον περίστασιν, την τιμήν μου. — Η Μεσσηνιακή 'Ακτή (και περιορίζομαι στο συμπέρασμά της) την υγεία τού πατέρα της και την άρετή της ψυχής της. — Τά τρία πολυτιμότερα πράγματα τού Κλέφτικου Βολιού έινε ή υγεία, ή πατρις και ή μάθης. — Γιά τόν 'Ηρωα τού Σουλίου ή άγάπη, ή γαλήνη της συνειδήσεως και ή υγεία. — Και πάει λέοντας. Με της υγείας σας παιδιά μου, ο σωρός, δεν έχει ενδιαφέρον. Έινε σά να ρωτάς κάποιον «τι όρα έινε;»

«Τά νοιώθω νάρχωνται δλοίσα απ' την πηγή της 'Αγάπης.»

ρόδινου Συννεφάκι, της Χρονόφτης 'Ελιδας, της 'Οραίας Ανδρας, της Πηρεόπης Μοραίτου, τού Κ. Α. Κρονήρα, τού Γεωργίου Μ. Χατζημάρο, τού 'Ηλ. Π. Πεμεζά, τού Κωνσ. Γ. Γεωργίου, της Συναγής Άδρας, της 'Αλημονήτου Σύρου κτλ. κτλ.

Ερχομαι τώρα σ' έναν άλλο σωρό, που με μπλε μολύβι, ή 'Ελπίς έχει γράψη άπεξω: «'Ιδιαιτέρα». Τι σημαίνει αυτό; Ρίχνω μία ματιά και θυμίζω. 'Ολες αυτές ή απαντήσεις, χωρίς να είναι καί έκτακτα γραμμένες, έχουν καί τό ιδιαίτερο, τό ξεχωριστό, τό παράξενο. 'Αξαφνα ή Χαρίκλεια Μπουμπά, τό πρώτο που θά έσωζε σ' ένα ναυάγιο, τί θά ήταν, νομίζετε; 'Ενα σωσίβιο! 'Οξύμορο, έ; Σώζεται τό σωσίβιο, ή σώζει; 'Αλλ' άκριβώς γι' αυτό ή Χαρίκλεια, που είχε πολύ φρόνιμο κορίτσι, άθάρταζε πρώτα τό σωσίβιο γιά να σωθή αυτή. 'Ετσι άαμφορούσε να σώση και μερικά τιμολή της ένθύμια. — 'Ο Κωνσ. Δ. 'Αλεθροειδής, αντί τριών, δύο πράγματα μόνο θά έπαίρνε: τάς εικόνας των γονέων του και τα χρηματικά του. — 'Αλλά και ο Σταμάτης Δελακίδης, αν και μικρός, έννοει την άξία του χρηματός; Θά έσωζε τό γατάκι του, τόν κακοριό του και τόν κοιμπάρη του. — 'Ο Πρόσοπος: α, τό όρολόγι του γιά να γνωρίζη της ώρας της έργασίας και της αναπύσεως; β, τό σουμά του, που πολλές ύπηρεσίες τού παρέχει, (διάβολε! ένας σουμάς! χαράττει κανείς και τόνόμα τού στο θρανίο) και γ, τά χρηματικά του. — 'Από τό βιβλίο του, γιά να μελετά και να μορφώνεται. — 'Ο Έλληρ Νικητής, έκτός από τό βιβλίο τού Σχολείου του και τά ένθύμιά του, θά έσωζε και «τά πλέον άγαπητά του άντικείμενα». Δεν μās λέγει όμως πού έινε. — Τό 'Ελένκι έχει κάποιο βραχιόλι, που της τό χάρισε ή πολυάγαπητή της Γιαγιά, τώρα πεθαμένη αυτό θά έσωζε πρώτα-πρώτα. — 'Ο Ε. που είχε άρκετά πλούσιος, θά έπαίρνε όσα περισσότερα μπορούσε από τα χρηματικά του: έπειτα τό βιβλίο τού Σμάλς «Βοήθη σαιών» και τέλος τό 'Εγκυκλ. Λεξικό τού Λαρού, που τόνομάζει «κινητό Σχολείο».

[Έπεται τό τέλος]

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ο Πετράκης, μ' ένα κλεφταφάνερο, θά πήγαινε πρώτα-πρώτα να δει και να βεβαιωθεί ότι ο φύλακας, όποιος από τους δύο κι' αν ήταν εκείνη τη νύκτα, έκοιμάται βαθειά.

— Κλέβουμε, αλλά δεν σκοτώνουμε, είχε δηλώσει ο παραφέντης. "Αμα ιδής λοιπόν ότι ο φύλακας κοιμάται, θά τον κλειδώσεις απλώς μέσα στην κάμαρά του. Πρόσεξε να γυρίσεις δυο φορές το κλειδί και σιγά-σιγά. Τότε, και να ξυπνήσει, δεν θά μπορεί να μᾶς κάμη τίποτα. Γιατί θά εἶνε κλεισμένος σάν τὸν ποντικό στη φάκα. Από κεῖ, θά πᾶς στη μεγάλη πόρτα τοῦ δρόμου καὶ θά τὴν ἀνοίξεις, γιὰ νὰ μποῦμε ὁ Φιρμίνος καὶ ἐγώ. "Επειτα, μὴ σὲ μέλει! Τάλλα εἶνε δική μας δουλειά.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέρος τοῦ προγράμματος ἦταν ποῦ ὁ Πετράκης δὲν θά τὸ ἐκτελοῦσε ποτέ. Μόνο τὴ μεγάλη πόρτα δὲν θά τοὺς ἀνοίγει... Νὰ ἰδοῦμε ὅμως, θά τὰ κατὰφερεν ὡς τὸ τέλος καλὰ, θά τοῦ ἤρχοντο ὅλα βολικά;

Μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνησι, τὸ δυστυχισμένο παιδί ἐξεκίνησε μαζί με τοὺς κλέφτες. Ἡ ὥρα ἦταν δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ σκοτάδι βαθύ, οὔτε φεγγάρι στὸν οὐρανό, οὔτε ἄστρα νύκτα κατάλληλη γιὰ τέτοια δουλειά. Καὶ τὰ ηλεκτρικὰ φανάρια ἔσβυναν τὸ ἕνα κατὰ τὸ ἄλλο. Ἀραιοὶ εἰ διαβάτες τῆς λεωφόρου.

Ἐξῆσαν ἐπιτέλους στὴν ὁδὸν Εἰρήνης. Ἐκεῖ σταμάτησαν μπροστὰ στὸ κατάντημα «Καντέν καὶ Σα». Καλὰ τὸ εἶχε σκεφθῇ ὁ παραφέντης: ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ φεγγίτη, ἂν καὶ ἀρκετὰ πυκνά, τὸ σωματάκι τοῦ παιδιοῦ μπορούσε νὰ περάσῃ μὲ λίγο ζόρι...

Δὲν εἶχαν νὰ χάνουν καιρό...

Ὁ Πετράκης χώθηκε ἀνάμεσα σὲ δυὸ κάγκελα, ὁ Φιρμίνος ἔσπρωξε τὸ παιδί (*) καὶ σὲ λίγο, δὲν μπήκε ὅλο μέσα, ἄρισε τὰ κάγκελα ποῦ κρατοῦσε κ' ἔπεσε στὸ πάτωμα τοῦ υπογείου, ποῦ εὐτυχῶς δὲν ἦτον πολὺ βαθύ.

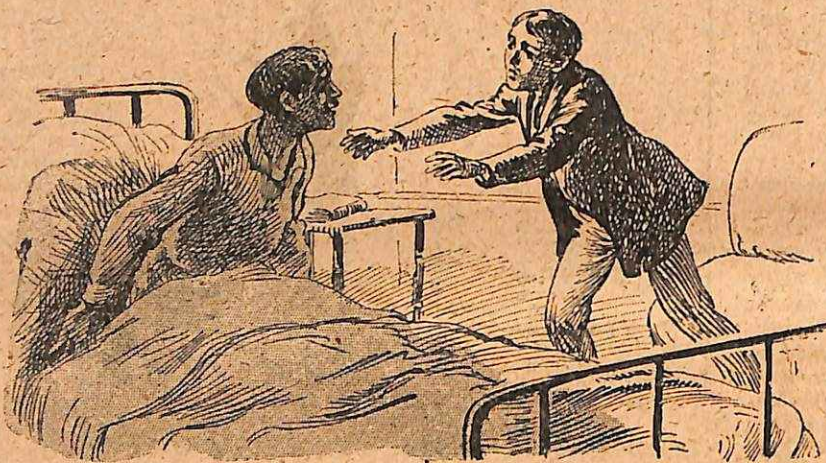
Ὁ παραφέντης κι' ὁ ἀκόλουθός του, ποῦ εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὴν ἀποθήκη δύο γουινιά ἐπανωφόρια καὶ τὰ φοροῦσαν, ἄρχισαν νὰ περιφέρονται στὸ πεζοδρόμιο τοῦ ἀδμαντοπωλείου σάν πλούσιοι.

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 392.

περιπατηταί. Ὁποῖος τοὺς ἔβλεπε, θά ἐνόμιζε ὅτι εἶχαν ξεφυτρήσει σὲ κανένα γλέντι κ' ἐπερίμεναν, ἐκεῖ κανέν' ἀμάξι ἢ κανέν' αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ Πετράκης, σχεδὸν ἥσυχος τώρα, ἀνέβηκε τὰ πρῶτα σκαλοπάτια... Ἐνας ποντικός, μεγάλος σάν γατί, πέρασε μέσ' ἀπὸ τὰ πόδια του. Τὸ παιδί αἰσθάνθηκε ἀνατριχίλα, ποῦ τοῦ σήκωσε τὰ μαλλιά... Ἀνέβηκε πὺρ γρήγορα τὰ ἐπίλοιπα σκαλοπάτια, ἀνοίξε τὴν πόρτα, ποῦ ὡδηγοῦσε στὸ ἱσόγειο κ' ἔβαλε τὰ δυὸ του χέρια στὴν καρδιά του, ποῦ τὴν ἄκουγε νὰ κτυπᾷ σάν σφυρί στὴ σιωπὴ τῆς νύκτας...

Ἐντωμεταξύ, οἱ δυὸ σύντροφοί του ἐξακολουθοῦσαν τὸν περίπατό τους στὸ πεζοδρόμιο, πὺρ ἀνήσυχοι ἀπ' ὅσο ἦθελαν νὰ φαίνονται... Ἐνα ρολόγι' κτύπησε τρεῖς... Τόσην ὥρα, τὴν ἔκανε μέσα ὁ Πετράκης:.. Ἀρχισαν νὰ νυκτομονοῦν,

— Πατέρα μου!.. ἄχ, πατέρα μου!..

νὰ φοβοῦνται... Ἐπερίμεναν ὅμως, γιὰτὶ δὲν εἶχαν καὶ τίποτ' ἄλλο νὰ κάμουν. Δὲν θά κτυποῦσαν βέβαια τὴν πόρτα ποῦ δὲν ἤθελε ἀκόμη ν' ἀνοίξῃ!..

Ἐξῆσαν, στὴν ἀγωνία τους, ἐνῶ κάθ' ἕνα ἄλλο βέβαια ἐπρίμεναν, εἶδαν ἀπὸ πῆς κλειστὲς γρίλλες τοῦ ἱσογείου μιὰ λάμψη ζωηρή. Κάποιος ἔβγαζε τὰ ηλεκτρικά. Συγχρόνως ἄκουσαν σάν φωνές, σάν ὁμιλίες, σάν κρότους ἐπίπλων ποῦ μετεκινούντο, τέλος πάντων μιὰ μεγάλη φασαρία...

Τὸ αἷμά τους ἐπάγωσε στῆς φλέβες. Ὁ παραφέντης ἔγινε χλωμός σάν πεθαμένος.

Τὶ συνέβαινε ἄρα γι; Τὶ δρᾶμα ἐπαίξετο ἐκεῖ-μέσα, γύρω στὸ ἄθωο παιδί, τὸν ἀκούσιο συνένοχό τους, τὸν Πετράκη Μερῶ;

— Νὰ πᾶρ' ἡ ὀργή! ψιθύρισε ὁ ἀρχικλέφτης: δὲν τὰ κατὰφερε τὸ παληό παιδο' στάθηκε σὰ βλάκας καὶ τὸν ἔπιασαν!

Ναί, ἀλλὰ τότε ὁ Πετράκης θά τοὺς μαρτυροῦσε... Ὡστόσο τῆς πόρτες, θά-

περταν ἀπάνω τους, θά φώναζαν τὴν περὶπολο...

Ἀλλάξαν μιὰ ματιά καί, χωρὶς νὰ χάσουν στιγμή, μπήκαν σ' ἐν αὐτοκίνητο ποῦ περνοῦσε κ' ἐγύρισαν στὴ λεωφόρο Νεϊγύ. Ἀπὸ ἐκεῖ, τρέχοντας, πήραν τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ τους. Ἀλλὰ καὶ στὸ σπίτι ἀκόμη, δὲν ἡσύχασαν. Μήπως ἡ ζωὴ τους δὲν ἦταν τώρα στὰ χέρια τοῦ Πετράκη;

Ἐύπνισαν τὴν Καρακάξα, τῆς ἐξήγησαν μὲ λίγα λόγια τὸ ἀτύχημα, γρήγορα-γρήγορα ἀδείασαν τὴν κάσπα, ὅπου εἶχαν τὰ χρήματα καὶ τὰ χαρτιά τους καί, σάν ποντίκια ποῦ τοὺς ἀνακαλύφθηκε ἡ φωλιά, ἔφυγαν ἀπὸ τὴν παράγκα, ποῖος ἔβρει γιὰ ποῖο μυστηριώδες αὐλο...

Πατέρα μου!

Ἰδοὺ τώρα τί εἶχε συμβῇ στὸν Πετράκη.

Σιγά-σιγά, μὲ τῆς μύτες τῶν ποδιῶν, ἀκολούθησε τὸν δρόμον ποῦ τοῦ εἶχεν ὑποδείξῃ. Ἀλλ' ἄμα ἔφθασε ὡς τὴν πόρτα τῆς κάμαρας, ὅπου θά κοιμοῦνταν ὁ κ. Καντέν ἡδυνεταίρостου, εἰδίστασε νὰ τὴν ἀνοίξῃ... Ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύο κι' ἂν ἦταν, θά εἶχε κανέ-να πιστόλι κοντά του, στὸ κομμοδινό του... Κι' ἂν ξυπνοῦσε;... Κι' ἂν, πείν προσηλάση ὁ Πετράκης νὰ ἐξηγηθῇ, τὸν ἔπαιρνε γιὰ κλέφτη καὶ τὸν πυροβολοῦσε;...

Ἀλλὰ γρήγορα ὁ Πετράκης κατανίκησε αὐτὸ τὸν φόβο... Σιγά-σιγά,

γύρισε τὸ πόμολο, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπήκε στὴν κάμαρα ἐκείνη. Ἦταν σλοτεινὴ, ἀλλὰ μιὰ ἥτυχη, κανονικὴ ἀναπνύη κοιμωμένου ἀνθρώπου ἀκούγετο καθάρα. Ὁ μικρὸς ἐπλησίασε. Τὸ κλεφτοφάνερὸ του μόλις ἔχυνε λίγο φῶς, γιὰ νὰ ὡδηγῇ τὰ βήματά του. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ μισόφωτο, ἄμα συνήθισαν λίγο τὰ μάτια του, διέκρινε ὅλα τὰ πράγματα.

Ἐτοιμάζετο νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία του.

Προτήτερα, φυσικά, θέλησε νὰ ἰδῇ τί ἄνθρωπος ἦταν κ' ἐσκυψὲ λίγο ἀπάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι του.

Ἀλλὰ ὅτι εἶδε ὁ Πετράκης ἐκείνη τὴ στιγμή, τοῦ προξένησε τέτοια συγκίνησι, τοῦδωσε τέτοιο κλονισμό, ὥστε ἔπεσε μὲ τὰ γόνατα, ἀνίκανός νὰ σταθῇ ὀρθός.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ κοιμοῦνταν σ' ἐκεῖνο τὸ κρεβάτι, ἦταν ὁμοιος, ἀπαράλλακτος, μὲ τὸν Παῦλο Μερῶ!

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Οἱ ἄποικοι ναυπηγοῦν, — Δεύτερη συγκομιδὴ σίτου. — Κουλάδες στὸ δάσος. — Ἐνα καινούργιο φυτό, μᾶλλον εὐχάριστο παρὰ χορσίμο. — Μιὰ φάλανα στὸ πέλαγος. — Ἐνα καμάκι ἀπὸ τὴν πατρίδα! — Πῶς χρησιμοποιεῖται τὸ πῦμα τοῦ κήτους. — Τέλη Μαΐου. — Ὁ Πέγκροφ κατενχαρίστημένος ποῦ δὲν τοῦ λείπει πιά τίποτα!

Ἀμα ὁ Πέγκροφ ἔβαζε ἕνα σχέδιο στὸ κεφάλι του, δὲν ἡσύχαζε παρ' ἄφοῦ τὸ ἔδλεπε νὰ πραγματοποιηθῇ. Τώρα ἤθελε καὶ καλὰ νὰ πᾶν στὴ νῆσο Θαβώρ κ' ἐπειδὴ μιὰ μεγάλη βάρκα, ἕνα καϊκάκι, ἐχρειάζετο γι' αὐτὸ τὸ ταξίδι, ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ κατασκευασθῇ.

Ἰδοὺ τὸ σχέδιο ποῦ ἔκαμε ὁ μηχανικός, ἐκ συμφώνου καὶ μὲ τὸ ναύτη:

Τὸ σκάφος θά εἶχε μᾶκρος τριανταπέντε πόδια καὶ πλάτος ἐννέα, διαστάσεις ποῦ θά τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ τρέχῃ καλὰ. Τὸ βύθισμά του ὅμως δὲν θάταν περισσότερο ἀπὸ ἔξη πόδια. Θά εἶχε κατάστρωμα σ' ὅλο του τὸ μᾶκρος, μὲ δυὸ ἀνοίγματα, ποῦ θά ὡδηγοῦσαν σὲ δυὸ κάμαρες, χωρισμένες μὲ ξυλότοιχο. Πανιὰ θά ἔβαζαν ὅσα ἐχρειάζοντο κι' ὅσα θά μπορούσαν νὰ τὰ χειρίζονται εὐχολα. Ὅσο γιὰ ξυλεία, ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ νησιοῦ ἐπρωτίμηναν τὸ ἔλατο, ποῦ τὸ ξύλο του εἶνε ἀρκετὰ μαλακό, ὥστε νὰ μὴν παρουσιάσῃ δυσκολίες στὴν ἐργασία, κι' ἀρκετὰ στερεὸ ὥστε νὰντέχῃ μέσα στὴ θάλασσα.

Ἀφοῦ καταστρώθηκαν ὅλες αὐτές ἡ λεπτομέρειες, ἐσυμφωνήθη ὅτι δὲν θά ἐργάζοντο στὸ ναυπηγεῖο παρὰ μόνον ὁ κύριος Σμιθ καὶ ὁ Πέγκροφ. Ἦταν ἀρκετοὶ οἱ δυὸ τους, γιὰτὶ εἶχαν καιρὸ ἔξῃ μῆνες ὡς τὸ καλοκαίρι. Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Χάρμπερτ θά ἐξακολουθοῦσαν τὰ κυνήγια τους, ἐνῶ ὁ Νάβ, βοηθούμενος πάντα ἀπὸ τὸν κύρ-Ζούπ, θά ἐμαγείρευε καὶ ὅθωνε ὡπως πάντα, τῆς δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ.

Οἱ ναυαγοί, ἄμα ἐδιάλεξαν τὰ δένδρα, τὰ ἔκοψαν, τὰ κλάδεψαν καὶ τὰ πρίονισαν. Ὑστερ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες, στὸ χωρὸ ποῦ ἀπλώνετο μετὰ τῶν

Καμινιῶν καὶ τοῦ γρανιτίνου τοίχου, ἔβλεπες μιὰ καρίνα τριανταπέντε πόδια μακρὰ (*), στημένη στὴν ἄμμο. Ἐκεῖ εἶχε γίνῃ τὸ «ναυπηγεῖο».

Ὁ Κύριος Σμιθ δὲν πήγαινε στὰ τυφλά. Ἦξερε, σάν μηχανικός, πῶς κατασκευάζεται ἕνα σκάφος κ' ἔκαμε πρῶτα τὸ σχέδιό του στὸ χαρτί. Ἀλλὰ κι' ὁ Πέγκροφ, ποῦ εἶχεν ἐργασθῇ κάμποσα χρόνια σ' ἕνα ναυπηγεῖο τοῦ Μπρούκλιν, εἶχε τὴν πρακτικὴ νὰ ποῦμε τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἐτσι, μὲ αὐστηροῦς ὑπολογισμοὺς καὶ μὲ ὠριμὴ σκέψι, προχωροῦσε τὸ κλείσιμο τοῦ «τελεστοῦ».

Ὁ ναύτης, ἐννοεῖται, ἦταν γεμάτος

— Καπνὸς! ἄληθινὸς καπνὸς!...

ἐνθουσιασμοῦ γιὰ τὴν καινούργια του ἐπιχείρησι καὶ δὲν ἄφινε τὰ ἐργαλεῖα οὔτε στιγμή. Μιὰ μόνο ἐργασία καθόρωσε νὰ τὸν τραβήξῃ, ἀλλὰ γιὰ μιὰ μέρα μόνο, ἀπὸ τὸ ναυπηγεῖο του. Ἦταν ἡ δεύτερη συγκομιδὴ τοῦ σίτου, ποῦ ἔγινε στῆς 15 Ἀπριλίου. Ἐπέτυχε κι' αὐτὴ σάν τὴν πρώτη κ' ἔδωσε τὸν ἀριθμὸ τῶν κόκκων ποῦ εἶχε ὑπολογισθῇ ἀπὸ πρίν. Πέντε κοιλὰ! ἀνῆγγελες, ὁ ναύτης (*).

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 389.

τῆς, ἀφοῦ μέτρησε μὲ τὴν μεγαλειτέρη προσοχὴ τὸν θησαυρὸ του.

— Πέντε κοιλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός καὶ ἀπὸ ἐκατὸν τριάντα χιλιάδες κόκκους τὸ κοιλὸ, μᾶς κάνουν ἐξακόσιες πενήντα χιλιάδες.

— Ὡραία! ἐφώνασε ὁ ναύτης: θά τοὺς σπειρώμε ὅλους κι' αὐτὴ τὴ φορὰ,

— Ἐννοεῖται, Πέγκροφ: κι' ἂν ἐπιτύχῃ κ' ἡ προσεχὴς ἐσοδεία, θάχωμε τέσσαρες χιλιάδες κοιλὰ. — Καὶ θά ἔαμε ψωμί! — Ὡς ἔαμε ψωμί.

— Μὰ πρέπει νὰ κάμωμε καὶ μῦλε. — Ὡς κάμωμε καὶ μῦλο!

Τὸ τρίτο λοιπὸν χωράφι: ἔγινε ἀσυχρότως μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ δυὸ πρῶτα καὶ ἡ γῆ του, ἀφοῦ προετοιμάσθηκε μὲ προσοχὴ μεγάλη, δέχθηκε τὴν πολυτιμὴ ἐκείνη σπορό. Ἐπειτα ὁ Πέγκροφ ἐκναχούρισε στὸ ναυπηγεῖο.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Γεδεὼν Σπίλετ καὶ ὁ Χάρμπερτ κυνηγοῦσαν στὰ περὶχωρὰ κι' εἰσχωροῦσαν βαθειὰ στὰ ἄγνωστα ἀκόμη μέρη τοῦ Φάρ-Ουέστ, μὲ τὰ τυφέκια τους γεμισμένα μὲ σφαῖρες, ἔτοιμοι γιὰ κάθε κατὸ συναπάντημα.

Τὰ δένδρα ἦταν τόσο πυκνά, ὥστε ὁ ἥλιος μόλις δι-απερνοῦσε τοὺς θόλους τῶν καὶ γιὰ νὰ μὴ χάνουν τὸν δρόμο εἰ κυνηγοί, ἐπαίρναν πάντα μαζί τους καὶ τὴν πυξίδα. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ κυνήγι ἦταν σπανιώτερο σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὅπου δὲν ὑπῆρχε ἀρκετὰ μεγάλη ἐλευθερία κινήσεων. Ἐν τούτοις, τρία μεγάλα μυρμηκα-στικὰ ἐσκοτώθηκαν κατὰ τὸ δεύτερο αὐτὸ δεκαπενθήμερο τοῦ Ἀπριλίου. Ἦταν τρεῖς κοιλὰ δὲς ἡ τεμπελί-λη δὲς, σάν ἐκείνων ποῦ εἰ ἄποικοι εἶχαν ἰδῇ ἄλλοτε στὰ βόρεια τῆς λίμνης. Στά-θηκαν σάν ἡλίθιοι νὰ τοὺς σκοτώσουν, στοὺς χονδρούς κλώνους τῶν δένδρων ὅπου εἶχαν ζητήσῃ καταφύγιο.

γιατί, καθὼς εἶπαμε, τὰ ζῶα αὐτὰ εἶνε πολὺ θραδύποδα. Τὰ δέρματά τους κουβαλήθηκαν στὸ Γρανίτινο Παλάτι καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ θεϊκοῦ ἔξέας, ὑποβλήθηκαν σὲ κάποια κατεργασία, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν.

Καὶ μιὰ ἄλλη ἀνακάλυψις, ἀπὸ ἄλλ' ἐποψι, πολυτιμὴ, ἔγινε τὸν ἴδιον καιρὸ, — αὐτὴ χάρις στὸν Γεδεὼν Σπίλετ.

Ἦταν στῆς 30 τοῦ Ἀπριλίου. Οἱ

δύο κυνηγοί είχαν εισχωρήσει στα νεο-ποδοτικά του Φάρ-Ουέστ, όταν ο ρεπόρτερ, που πήγαινε μπροστά καμιά πενήντα βήματα, βρέθηκε 'ς 'έν' άνοιχτό κάπως μέρος όπου τα δένδρα, πίο άραιά, άφιναν να περνούν μερικές ακτίνες του ήλιου.

Στην άρχή, ο Γεδεών Σπίλεττ παρ-εξευθέθηκε με τη μυρωδιά που έ-εγαζαν κάτι φυτά με κοτσάνια ίσια, κυλινδρικά, με μεγάλα φύλλα, με κι-τρινωπά λουλούδια και με μικρούτσικα σποράκια. Ξερρίζωσε ένα δυο άπ' αυτά τα κοτσάνια και έπιστρέψας στον Χάρμπερτ, τον ρώτησε:

— Τί να είναι αυτό το φυτό;

— 'Α! έκαμε ο μικρός· που το βρήκατε, κύριε Σπίλεττ;

— Έδω παρά-κάτω.. έχει ένα πλήθος.

— Τί λέτε, κύριε Σπίλεττ! Μά ο Πέγκροφ θά τρελλαθώ άπ' τη χαρά του γι' αυτό το εύρημα!

— Είναι λοιπόν καπνός;

— Μάλιστα! Μπορεί τώρα να μ'ήνευε πρώτης ποιότητας, αλλά πάντα καπνός.

— 'Α, τον καλό μου Πέγκροφ! 'Α-λήθεια, πόσο θά χαρή!.. Μα δεν θά τον φουμάρι έλο, τί διάβολο! θάρίτη λίγο και γιά μ'ας...

— Μιά ιδέα, κύριε Σπίλεττ. Να μη του πούμε τώρα τίποτε αλλά να έτοιμά-σωμε κρυά αυτά τα φύλλα και μία μέ-ρα, άξαφνα, να του παρουσιάσωμε μία πίπα γεμάτη.

— Ωραία! Και την ημέρα εκείνη, ο καλός μας σύντροφος δεν θά'χη πιά να επιθυμήσει τίποτ' άλλο 'ς αυτό τον κόσμο!

Ο ρεπόρτερ λοιπόν κι' ο Χάρμπερτ έκοψαν όσα μπόρεσαν από τα πολύτιμα εκείνα φυτά και γύρισαν στο Γρανίτινο Παλάτι, όπου τα έμπασαν «λαθραία» με

τόσες προφυλάξεις, σαν να ήταν ο Πέ-γκροφ ο αυτηνότερος τελωνοφύλακας.

Ο Κύρος Σμίθ κι' ο Νάβ έμαθαν το μυστικό· αλλά ο ναύτης δεν ύπαινεύ-θηκε τίποτε έλον τον καιρό που έβά-σταζε ή κατεργασία. Δυό μήνες χρει-άστηκαν γιά να ξεραθούν πρώτα τα φύλ-λα καλά, να βραχούν, να κοπούν κι' έ-πειτα πάλι να ψηθούν επάνω σε πέτρες ζεστές. 'Απειροχολημένος ο Πέγκροφ στο ναυπηγείο του, δεν έγύριζε στο Γρανί-τινο Παλάτι παρά την ώρα του φαγητού και του ύπνου κι' έτσι όλ' αυτά μπόρεσαν να γίνουν κρυά του.

Έν τούτοις, άλλη μία φορά έν τώ με-ταξύ αναγκάστηκε να διακόψει την άγα-πημένη του εργασία, γιά να λάβη μέρος σε κάποιον έκτακτο ψάρεμα μαζί μ' ό-λους του τους συντρόφους.

Αυτό συνέβη την πρωτομαγιά. Λίγες ημέρες προηγήτερα, είχαν ιδή στη θάλασ-σα ένα πελώριο κήτος. Ήταν φάλαινα από της μεγαλύτερες, που πιθανώτατα θάνηκε στο είδος, το λεγόμενο φάλαινα του 'Ακρωτηριού.

— Τί τύχη, αν μπορούσαμε να την πι-άσωμε! έρώναζε ο ναύτης. 'Ε, να εί-χαμε τώρα έτοιμο το καράβι μας κι' ένα καλό καμάνι, θά σ'ας έλεγα: πάμε να την κυνηγήσωμε, γιατί αξίζει τον κόπο!

— Ηθέλα να σ' έβλεπα, Πέγκροφ, εί-πε ο Γεδεών Σπίλεττ, να πετάς το κα-μάνι. Θάταν περίεργο.

— Πολύ περίεργο κι' όχι έλωσιδίου άκίνδυνο, αποκρίθηκε ο μηχανικός. 'Αλλ' άρ'όυ δεν έχωμε τα μέσα να κυνηγήσωμε αυτό το κήτος, άς τάξισωμε ήσυχο.

— 'Απορώ όμως, είπε ο ρεπόρτερ, που βλέπω φάλαινα 'ς' αυτό το πλάτος.

— Γιατί; αποκρίθηκε ο Χάρμπερτ. 'Ισα-ίσα αυτό το μέρος του Ελληνικού,

μεταξύ Νέας Ζηλανδίας και Νοτίου 'Α-μερικής, οι άγγλοι και οι άμερικανοί ψαράδες το συνηθίζουν «φαλαινόκαμπο» γιατί έδω άπαντά κανείς της περισσότε-ρες φάλαινες του νοτίου ήμισφαιρίου.

— 'Αλήθεια, έπρόσθεσε ο Πέγκροφ. 'Εγώ μάλιστα άπορώ πώς δεν είδαμε ως τώρα παρά μόνο μία. 'Ας είναι, άρ'όυ δεν μπορούμε να της ψαρέψωμε, όσες κι' αν βλέπαμε, το ίδιο θάταν.

Κι' ο ναύτης γύρισε στην εργασία του με στενάγμο λύπης, γιατί μέσα σε κάθε γεθος του ψαριού, μπορεί κανείς να φαν-τασθώ τί αισθάνεται ένας «φαλαινόθη-ρας» μπροστά στο βουνό εκείνο που λέ-γεται φάλαινα!

Και δεν είναι μόνο ή εύχαρίστησις, ή διασκέδασις· είναι και ή ώφέλεια. Το λά-δι, το ξύγκι και τα δόντια της φάλαι-νας—δηλαδή τα κόκκαλα εκείνα που σχηματίζουν σάμια σχάρα στο στόμα της.—σε πόσα πράγματα δεν χρησιμεύουν!

'Αλλά ή φάλαινα εκείνη που είδαν, δεν έννοούσε να έγκαταλείψη τα νερά της Λίγκολν. Πότε λοιπόν από τα παράθυ-ρα του Γρανίτινου Παλατιού, πότε από την Τερψιθέα, ο Χάρμπερτ κι' ο Γεδεών Σπίλεττ, όταν δεν πήγαιναν κυνήγι, κι' ο Νάβ μαγειρεύων ολόένα, παρατηρού-σαν με το κιάλι όλα τα κινήματα του ζώου. Π φάλαινα, στο μεγάλο όρμο της 'Ενώσεως, έτρεφε ολόένα από το ένα άκρωτήρι ως το άλλο, με ταχύτητα που έφθανε κάποτε τα δώδεκα μίλλια την ώρα. Κάποτε πάλι έπλησίαζε τόσο πολύ το νησάκι της Σωτηρίας, ώστε μπορούσαν να την βλέπουν καθαρώτατα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

ΧΣΠ

Τρίττε, 'Απριλιάτικη βροχή, 'στο ύψος παρθενού μου! Χάραζε, τρίγλωσση άστραπή, τη μοναξιά του δρομού!

Ω, είναι το νύμφια σας γλυκό κι' αύριο, σ'αν φέρη πάλι, θά'νε γλυκύτερη ή χαρά, ή άλήθεια όταν προβάλλη.

ΧΣΠ

Λευκή, γαλάκτινη ή έξοχή. Στόν' ρημαγμένο μύλο, τ' άσπρα φτερά έμαρμάρωσαν... Ούτε θροεί ένα φύλλο...

Μουάξει, ή φεγγάρι, τη βαθεία τη φυλλωσιά, που έμπρός σου τόσο μαυρίζει ή ύψη της, όσο φωτίζει το φως σου!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ακουσθ'έν στην εξέδρα του Φαλήρου; 'Η Λευτεριά στους Σκλάβους προς τον Νικητή της Αύριον:

— Δεν λές κανένα τραγουδάκι, να μ'ας τέρψης;

Και το 'Ελληνικόν 'Ιδωδες (άπαντών εις τον πρότον):

— Δεν τραγουδάς και σύ, να μ'ας τέρψης... 'εις φυγήν:

'Εστάλη υπό του 'Αστέρος της Νύκτος

Σκέψης της Μαρίκας διά την υπόθεσιν, ότι εις τον 'Αρην κατοικούν άνθρωποι:

— 'Εγώ δεν το πιστεύω. Γιατί πώς είναι δυνατόν ν'ανέβηκαν εκεί-πάνω;

'Εστάλη υπό 'Αριστάρχου του Σαμίτου

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ίδε 'Οδηγού Κεφ. ΙΒ'.)

α.) Παίγνιον

'Εστάλη υπό του Πηλέως

ΔΙ

ΡΑ ΔΩΝ ΕΡ

ΓΗ ΜΗΣ Α ΝΟΣ ΤΗ

ΟΥ ΦΡΟ ΠΟ

ΣΕΙ

Να συνημολογηθούν αι συλλαβαι αὐται ὥστε νάποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε πληρητῶν.

β.) 'Απροσδόκητον

'Εστάλη από το Νυχτολούλουδο

Πότε τρώμε τα μικρά κάστανα και τα μικρά πορτοκάλια;

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεῖς

'Εστάλη υπό του Νικητού της Αύριον

Enigme

Mince, vive et legere,

Aux brillantes couleurs,

Un soufflé-me fait naître

Et d' un soufflé je meurs

Δήλωσις: Αί λύσεις—όσανδήποτε ζητημά- των του αὐτοῦ φυλλαδίου, συνοδεύονται ἀπι- ραιτήτως ὑπό ἑνός μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 4ου φύλλου

α.) 'Ηρα, 'Αρτεμις, 'Ε- γ.)

CONFORT

LIBERTÉ

SOUVE N T

CARREAU

RIVIERE

ATHENES

COURAT N

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

['Ως εκ της υπερειρήσεως όλων των έκδοτικών ειδών, ή Διάπλasis, διά να καλύπτει τα έξοδά της, έπρε- πε ναύξησθ' την συνδρομήν της εις 12 δραχμάς διά το 'Εσωτερικόν και 14 διά το 'Εξωτερικόν. Την άφίνει όμως ως έχει, δρ. 8 και. 10, χάριν των μη εύκολυνόμενων να πληρώ- σουν περισσότερα, αναθέτει δε την επάρκειάν της εις τους ευπορωτέρους, οι οποίοι παρεκλήθησαν να στείλουν, εκτός της συνδρομής των, και δι- τι ποσόν επιπλέον ειμπορεί έκαστος.

Εις την παράκλησιν αυτήν της 'Διάπλaseως' δημοσιευθείσαν εις το 46ον φύλλον (σελ. 370) έσπευ- σαν νάταποκρηθῶν και οι επό- μενοι:]

21. Παναγ. Σ. Σταυρόπουλος, Πύργος δρ. 5.—

25. Παύλος 'Ιω. Χατζιδάκις, 'Αθήναι > 10.—

26. 'Αρίσταρχος, ο Σάμιος, 'Αθήναι > 1.—

27. Δοξασμένοι 'Αθηναί, 'Αθήναι > 3.—

28. Γενναίο 'Ελληνόπουλο, 'Αθήναι > 2.—

29. Χ. Σ. Πατσός, Κέρκυρα > 2.—

30. Χαρ. Δ. Δεληγιάννη, Δημητ. > 4.—

31. 'Ελλη. Σ. Σκελλαρίδου, Ναύσταθ. > 2.—

32. Μυροβόλον 'Ανθος, Πάτραι > 1.—

33. Φαίδρα, Θεσσαλονίκη > 2.—

34. Κατίνα Ι'. Γιαννικοπούλου, Βολο, > 2.—

Προς όλους τους άνωτέρω έκφράζω τας θερμότητας μου εύχαριστίας. Είνε άξιοι και γενικής εύγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εις την διατήρησιν ἑνός περιοδικῦ τόσον χρησίμου εις την ἑλληνικήν νεότητα, ἐπιμένοντες ἑνός ε- θνικοῦ ἔργου, ὡς παρά πάντων χαρακτηρί- ζεται ή 'Διάπλasis'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

'Αθήναι, 55 ὁδὸς Εὐριπίδου

τὴν 11ην Νοεμβρίου 1917

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

«Σε θαυμάζω γιά την φιλοκέρδεά σου.—

μου γράφει ή Φαίδρα.—να μην αύξησης τη συν-

δρομή σου! Πως θά ήθελα να είχα χρήματα

πολλά, μόνο και μόνο γιά να σε βοηθώ, μην

τύχη και σταματήσης την έκδοσί σου. 'Αλλά ό-

χι, δεν πρέπει να γίνη αυτό, αγαπητή μου. 'Ε-

πειτα, τί θα γινόμαστε μετς τα παιδιά σου, ζω-

πας; είδοποιήσης. Και να είσαι βεβαία ότι θά σε

υποστηρίξωμε όσο μπορούμε! —Κ' ή καλή

μου Φαίδρα με τα λόγια ένώνει και τα έργα:

'Αναγνώσει τη συνδρομή της, προσθέτει δύο

δραχμάς γιά την επάρκειά, μου έγγραφει ένδεκα

νέους συνδρομητάς, κάνει μερικές άλλες παραγ-

γελίες και μου στέλλει διά μιάς μετ' επιταγή

από δρ. 106,40. Να υποστήρξει μία φορά!

'Ακούστε τώρα και τον Παύλον 'Ιω. Χατζι-

δάκη: «'Αδελφ' των δυσχερών περιστάσεων, αϊ-

τινες επηρεάζουν και την Διάπλasis, σ'ας στέλλω

με ταχυδρομικήν επιταγήν δρ. 26, δηλαδή δρ.

16 δ'· άναγνώσιν από τούδε της συνδρομής μου

διά τα έτη 1919 και 1920 και τας ύπολοίπους

διά την επάρκειαν. 'Ελπίζω και εκ των φίλων

και υποστηρικτών του περιοδικῦ οί εύποροίτε-

ροι να άκούσων με προθυμίαν και άγκαλιών την

εις το περιοδικόν σας έκκλησιν.» Είδοτε λοιπόν;

'Εγγράφονται από τώρα και διά το 1920!

Να και ή Χαρίκλεια Δ. Δεληγιάννη, που

πρώτη φορά μου γράφει σήμερα, γιά να μου

στείλη τη συνδρομή της, την εισφορά της γιά

την επάρκειά, και γιά να μου πη αυτά τα όρατα:

«Και ποιός συνδρομητής σου θά διάδασε με ά- ληθινή συγκίνησι τα δίκαια εκείνα λόγια σου; Θαυμάζωμε πως, σε τέτοιες περιστάσεις έξακο- λουθείς να εκδίδεις με την ίδια συνδρομή!»

Ο 'Αδελφης Στέφανος μου στέλλει 2 δραχ- μάς, γιατί θά του έφαινετο «μεγάλο δυστύχημα» να πάσθ' ή έκδοσις της Διάπλaseως. —Ο 'Αρί- σταρχος ο Σάμιος 1 δραχμήν, διότι δεν δύνα- ται προς το παρόν να στείλη περισσότερα, δυ- στυχώς· ένεκεν οικονομικής κρίσεως του μικρού του ταμείου, ήτοι κουμπαρά, αλλά νά λογαριά- ζω και τα τριπλάσια, τα όποια θά στείλη έν καιρώ. —Ο Παναγ. Σ' Σταυρόπουλος, «που μάγάπησε και θά μάγαπη σάν μητέρα του», μου στέλλει 5 δραχμάς. —Και άλλοι! Άλλα ποιά που τ'α βλέπετε εις τον Κατάλογον, και με καλά λόγια, που δεν έχω τόπον να παραθέσω έδώ. 'Ας δεχθῶν όλοι τας εύχαριστίας μου.

Το ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ άπονέμεται σή- μερον μετά των συγχαρητηρίων μου εις τον φί- λον μου Στέφανον Ι. Μακρυμύχalon, ο ο- ποίος, διαγωνιζόμενος· επί τρία συνεπτά έτη, από το 1915 μέχρι σήμερον, υπό τα ψευδώνυ- μα 'Ομηρικὸς' 'Ηρώς, Κλέφτικο Βόλι και με τόνονα του έλαθεν εις 20 διαφόρους Διαγωνι- σμούς Βραβεΐα και 'Επαίνους, δίδοντας άθροι- σμα την μονάδα. ('Ιδε 'Οδηγόν Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον ΣΤ'. § 6, 7, 8.) 'Η σημειώσει που μου έστειλεν ακριβέστατη. Του έστειλα ο- θεν τούς τόμους· που έζητησε διά το βραβείον του και περιμένει την φωτογραφίαν του προς δη- μοσίευσιν.

Λοιπόν, ή 31η Κυριακή θά τελειώσ' εις το έρχομενον. 'Εκεί θά ιδῶτε και την πρώτην της 32ης, διά νάπαντίστες.—Τάποτελέσματα του Διαγωνισμοῦ Εσπαθώματος, έτοιμα πλέον, θά δημοσιευθῶν εις το μελλέπομενον, ήτοι 52ον, το τελευταίον. 'Ε, αν προσθήσθ' κανένας καθυστέρων Πράκτωρ και στείλ'η το χρέος του έως τας 20 του μηνός· το βραδύτερον, ειμπορεί να συμπερι- ληφθῇ.

Κοκκαλή και 'Ιορδάνου, σ'ας εύχαριστώ διά την έδρυσιν του Συλλόγου προς διάδοσιν της Δι- απλaseως· και έλπίζω πολλά από την άγάπην και την δραστηριότητά σας.

Ώραία μου περιγράφεις, 'Ηρώ της Θεά- κης, τας τακτάς του Στρατιωτικοῦ Κινηματο- γραφίου. Βίβλις που θά εύχαριστούμην κ' έγώ πάρα πολύ, αν έβλεπα αυτήν την ωραίαν παρά- στασιν.

Χαίρει πολύ διά την άπόφασιν σου, 'Αναστ. Δ. Λέγγ. Τό γραμμα του μου άρεσε πολύ. Ναί διά το έρχομενον πρέπει να πάσθ' ψευδώνυμον, άρ'όυ θέλεις να μου γράψης και να σου άπαντώ.

'Ιδού τί συμβαίνει, Μαρόν: τώρα, μ' αυτάς τας καθυστερήσεις, δυο και τρία γραμμάτα σου τά λαμβάνω σχεδόν συγχρόνως. 'Ετσι δεν μπο- ρεις να γίνης πάντοτε καλ' έδομάδα, όπως ένν τα έλάμδαν τακτικά ένα-ένα. Ο, Ε. σ' εύ- χαριστεί γιά όσα γράφεις.

Ώραίος επιστολάς μου έστειλεν αυτήν την έδομάδα και οι έξής: Βοσκοπούλα των 'Αλπεων, Στρατηλάτης των 'Ελλήνων, Νεύ- κων, Εδελπς Νέος, Κωνσταντίνος Παλαιο- λόγος και 'Ιωσήφ Κοσφιταπούλα. —'Εστειλες τας παραγγέλις των και τούς εύχαριστώ όλους γιά τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αυτήν την έβδομάδα έλαδα μ'ενα Πα- δικά Πνεύματα και διάφορα διά τούς 'Εδδ. Δι- αγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

106δεν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναγνωσται, αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δο. 1. Τα άγνωστά ή άναγνωσμένα λαχύνουν μέχρητης 30 Νοεμβρίου 1917. 'Όσα συνοδεύονται από Α ά- νήκουν εις άνόμισα, και όσα από Κ. εις νομίσινα.

Νέα Ψευδώνυμα: Ρόδον της Ανατολής, κ. (ΚΜ), Μυροβόλον 'Ανθος, κ. (.),

Ανανώσεις ψευδωνύμων: Φαίδρα, α.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΤΑΥΡΟΣ Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ (Ταμίας του έν 'Αθήναι Συλλόγου 'Ενώσεως, Κορυφαίου των διμά- δων εις τόν 14ον Διαγ. Ξεσπαθ.

ΠΑΝΑΓ. Σ. ΚΤΩΡΙΔΗΣ (Τρο- παιούχος 'Ελλάς) έν 'Αθήναι, Α' Βραβείον 15λου Διαγων. προς σύνθεσιν Πνευματ. 'Ασκήσεων.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΚΙΤΣΟΣ (Μικρός Σουλιώτης) έν Πάτραις. Α' Βρα- βείον 15λου Διαγωνισμοῦ Λύ- σεων Πνευματικῶν 'Ασκήσεων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ν. ΚΟΤΖΙΑΣ (Λευ- τεριά στους Σκλάβους) έν Συφ. Α' Βραβείον 15λου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Πνευματικ. 'Ασκήσεων.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ταλλάξουν:—Τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς (0) μὲ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Σανθὴν Ποιητοπούλαν, Μεγάλην Ἑλλάδα, Μεσογειακὴν Ἀκτὴν, Ζινέτιαν, Παναγιό-δα, Πλειάδα.—ὁ Εὐέλπις Νέος (0) μὲ Ναυτοπαιδα, Θέριμον Ἀπόλλωνα, Ἄνθος τῶν Λειμώνων.—ὁ Δικέφαλος Ἀετός (0) μὲ Τσελλόπαιδο τῶν Πατρῶν, Δοξασμένο 21, Κλεφτοπούλο τοῦ 21, Ἡρώ-δα Ἑλληνοπούλαν.—τὸ Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ (0) μὲ Γλυκὺ Παρελθόν, Μανόν, Καρνατίδα.—ὁ Ταυρομάχος (0) μὲ Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ, Πιερίταν, Ἀσφὴν.—ἡ Ἀθιγγανὶς (0) μὲ Σανθὴν Ποιητοπούλαν, Θαλασσίαν Νύμφην, Ἀσφὴν.—ἡ Βοσκοπούλα τῶν Ἀλπεων (0) μὲ Νικητὴν τοῦ Κιλκίς, Τρελλὴν Ἀσσακείδα, Σαπονοφόροσαν.—τὸ Δοξασμένο Εἰκοσιένα (0) μὲ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, Λευτεριά Ἰστοὺς Σκλάβους, Ὁραλὴν Λύσιν, Τρελλὴν Ψυχὴν, Κόκκινον, Πρόσφυγα, Ἰριδα, Ἰδιότροπην.

Παρόδραμα: Εἰς τὸν Γρίφον τοῦ προηγ. φύλλου, ὑπ' ἀριθ. 624 ἀντὶ Ν' νὰ γράψετε Η.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Δικέφαλον Ἀετὸν (μὴν κάνης τὸν κόπον, γιατί τέτοιες εἰκόνες ἔχω γιὰ πολλὰ χρόνια ἐλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου **—*** εἶνε παρὰδείγματος; χάριν, τὸ εο-εου, ἦτοι «Θεὸν σέβου».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 4ης Φεβρουαρίου

625. Δεξιόγραφος

Μία κόρη, χωρὶς πόδι,
Σ' ἐν δένδρῳ πάει κοντά,
Μί, ἀνέλπιστα, μιὰ νῆσο
Τῆς Εὐρώπης ἀπαντά.

626. Συλλαβόγραφος

Στὴν ἀρχιτέκτρα κ' ἐγὼ
Πολέμησα στὴν Τροία.
Κι' ἂν θέλῃς τοῦ πατέρα μου
Τόνομα νὰ γνωρίσῃς,
Νὰ πάρῃς φθόγγο μουσικὸ
Μὲ μιὰν ἀντωνυμία,
Ἀφ' οὗ μὲ γράμμα Γαλλικὸ
Στὴ μέση τὰ χωρίσῃς.

627. Μεταγραμματισμός

Ἐνας κ' ἐγὼ ἀπ' τοὺς Ἐπτά
Πούχην πολλὴ σοφία.
Μὰ κάποια μέρα θέλῃσα
Νὰ παίξω καὶ στασίεα,
Νάλλάζω τὸ καπέλλο μου...
Καὶ νά! μὲ πανοπλία
Ὁ δόκλιρῃς εὐρέθηκα,
Πολεμιστὴς στὴν Τροία.

628. Ἀναγραμματισμός

Εἶμαι μεγάλη ὁσοσερά:
Ἄλλ' ἂν ἐσὺ θελήσῃς
Τὰ γράμματά μου μιὰ στιγμὴ
Μονάχα νὰ κινήσῃς,
Θαύμα! ἀπὸ μπρὸς σου χάνομαι:
Πετώντας ῥετὰ αἰθέρια,
Ὅπου τὴν νύκτα θὰ μὲ ἰδῇ;
Μὲ τὰ ἐπτά μου ἀστέρια.

629. Μωσαϊκόν

Τὸ Ναύπλιον, ἡ Δέσποσα
Ἡ Τρίπολις, κ' ἡ Σπάρτη
Ἀπ' ἐνὰ τῶν δαυεζόντων
Καὶ πόλιν ἄλλη κτίζουσιν...
Νὰ σὴ χάρισω; Πέρ' τη!

630. Ἐξάγωνον

*** = Στοιχεῖον
**** = Συγγενής
***** = Εὐώδης ἄνθος
***** = Εὐρωπ. πρωτεύουσα
***** = Ἐπιτυχία ὀπλων
***** = Στοιχεῖον.
Καὶ καθέτω; τὰ ἔδια.

τὸ «γονεὶς τίμα» γίνεται Φωνηεντόλιπον οὕτω:
γιν-τιμ, ἀρξ εἶνε τοῦ τύπου ***—***) Ἀθων
(ἐξω συμφωνήσῃ; ὅχι; ἀλλὰ λυποῦμαι νίκου
ὅτι ὁ ἕνας παίρνει τοὺς ἀγορατιάς τοῦ ἄλλου)
Γενναῖο Ἑλληνοπούλο (ἡ παρόκλησις; ἐξετελέ-
σῃ; εὐχαριστῶ πολὺ). Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.
(δημοσιεύσεσιν; ὁμοίως τὰς Ἀσκήσεις, τὰς
ὁποίας ἐκρινε ἀξίας δημοσιεύσεως;) Καμ.Θαν.
(ναί; ἐν δὲ κἄθε 25 φύλλα;) Γ. Κουλουμβ.
(νομίζω, ὅτι αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις τὰς ἔδωσα ἄλ-
λοτε; θὰ ἰδῶ, καὶ ἂν δὲν ἔχουν δοθῇ, θὰ χρησι-
μοποιήσω τοὺλάχιστον τὴν μίαν) Εὐάγ. Ν.
Βάτσ. (ἐν ἀπὸ τὰ προταθέντα ψευδώνυμα ἐνε-
κρίθη εἰς τὸ 45ον φύλλον ὁ τόμος τοῦ 1903
τιμάται δρ. 8,50 μὲ τὰ ταχυδρομικά ὁ κ. Σ.
κατενόησάσθῃ μὲ τὸ γράμμα σου) Ἄνθος
τοῦ Ἀγροῦ (διὰ νὰ εἰσθε βέβαιος, ὅτι θὰ λάβω
ἀσφαλῶς τὰ χρήματά, πρέπει νὰ τὰ στέλλετε
διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς;) Κτανόλευκον Λάβαρον
(τοὺς λαμβάνουν; δύνασαι;) Ἡρώα Βελισσα-
ρόν (ἦσαν ὁ διευθυντὴς καὶ ἡ γραμματεὺς; τὰ
φύλλα ὑπάρχουν;) Πάνον Κ. Μπλ. (δὲν εἶνε
δημοσιεύμα;) Ζιζάνιον τοῦ Ἀνελίου (ὅχι, νὰ
μὴ τὰλλάξῃς;) Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς (ἐκεῖ
καλῶς). Νίκην (ἐστέλα; περιμένω;) Ταυρομά-
χον (ββαί; δέκα!) Ἀτρόμητον Ἀμαζόνα (μὲ...
φρανξόλα; καὶ ποῦ τὴ βρήκαν;) Μυροβόλον
Ἄνθος, Ἡρώα τῆς Γραβιάς κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7ην
Νοεμβρίου ἔκρινον εἰς τὸ πρόσεχί.

631. Πυραμὶς μετὰ Ρόμβον.

+ = Σύμφωνον
++ = Υἱὸς τοῦ Νῶε
+++ = Δένδρον ὁπαροφόρον
++ = Χώρα τῆς Ἀσίας
+ = Ἀρχαῖος Μάντις.

Οἱ τρεῖς σταυροὶ τοῦ τετάρτου στίχου: Συμ-
πλεκτικός.

Εἰς τὸν Ρόμβον, καὶ καθέτω; ἀναγινώσκονται
τὰ ἔδια.

632. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Μέγας ποταμός.
2 6 7 1 2 8 = Λατίνος ποιητής.
3 5 7 4 5 = Θηρίον.
4 5 3 8 = Πλοῖον.
5 6 3 1 2 8 = Ἀρχαία πόλις
6 2 3 8 = Ζῶον.
7 5 6 5 = Μεγάλη νῆσος.
8 2 3 4 7 2 4 = Ἀκρωτήριον.

633—637. Μαγικός φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο κατὰ σειρὰν γραμμάτων
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μουσικοῦ
φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν,
ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Σύρος, Σέτις, Ἐστία, Ἐλαῖς, Ἀογῆς.

[ΟΛΑΙ αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθη-
σαν ἐκ τῆς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ Συλλογῆς τοῦ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΔΕΩΛΟΥΣ.]

638. Γρίφος

1 1913, 1914, 1915, ὅδε! οἶνος, κονάκι,
1 1916, 1917, 1918.... ὅδε! ζυθος, μαστίχα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IZ'—230]

Ποῖος δὲν θὰ ψήφισῃ τὸ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Τὸ ποιητικώτερον ψευδώνυμον

[IZ'—231]

Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι τοῦ συλ-
λόγου ὁ «Πρόσκοπος» Γραφεῖα: Φιδέριου
20, Ἀθῆναι.

(IZ'—234)

Ἰδρύεται σύλλογος ἐν Θεσσαλονικῇ ὑπὸ τὴν ἐπι-
νομίαν «Βουλγαροκρατομένη Ἑάνθη»,
σκοπὸν ἔχων τὴν διδασκίαν τῆς «Διαπλάσεως».
Ἐγγραφεῖς ὅλοι καὶ ὅλαι. Μηνιαία συνδρόμη
λεπτ. 40.

[IZ'—232]

Παγκόσμιον Ὄνειρον, γράμμα ἔλαβεν κ' ἔγραψεν.
—Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, δέξασαι ἀνταγ-
λαχὴ Μ. Μυστικῶν:— ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

[IZ'—233]

Σύλλογος «Ἐλαῖς».—Ζητοῦνται ἀντιπρόσω-
ποι πανταχόθεν. Τῶν αἰτούντων ἀποστέλλεται
καταστατικόν. Ἀπευθυντέον: Ντίνον Ἀντωνό-
πουλον, Κανακῶν 14, Πάτρας.

[Z'—235]

Αναχωρῶν ἐκ Φιλιππῶν διὰ Κυπριασίαν, ἀπο-
χαιρετῶ τοὺς ἐν Πειραιεὶ καὶ Ἀθῆναις ἀγα-
πητοὺς μου φίλους.

Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων

[IZ'—236]

Παιδιά! Ψηφίστε ὅλοι τὸ πεῖδ ἐκ-
φραστικὸ καὶ πεῖδ ὡμορφο ψευδώνυμον
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ
Ποῖος δὲν θὰ τὸ ψηφίσῃ!

Σέρβιος Κρίμας

[IZ'—237]

Ἡδονικῆς, τὸ ὕψηλόν καὶ φαντασιώδες, κο-
σμοῦσι τὸ ψευδώνυμον Ἑλλάς τῶν Ὀ-
νειρῶν. Καθῆκον πάντων εἶνε, νὰ ἀσπρίσετε
πανηγυρικώτατα αὐτὴν.

(IZ'—238)

Κατέρχομαι εἰς τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1917
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Ἰπποστηρίζομαι; ὑπὸ ὑπερεξακοσίῳ ὀπαδῶν
τῆς «ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» καὶ διαφόρων ἄλ-
λων ἰσχυρῶν παραγόντων.

Δὲν θὰ εἶμαι Πειρακτῆριον, ἐὰν τὰ ἀποτε-
λέσματα μὲ ἀποδείξωσιν ἀναληθῆ...

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

[IZ'—239]

ΠΑΝΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

«ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ»

Αποφασίζει, κατερχόμενος εἰς τὸ δημοψήφισμα
τοῦ 1917, νὰ ὑποστηρίξῃ δι' ὑπερεξακο-
σίῳ ψήφων τὸ ἀσύγκριτον ψευδώνυμον τοῦ
ἐκानδρουτοῦ τοῦ Πειρακτῆριου

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Ὁ Γενικὸς Ἀρχηγός

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Πανουργλισμός, Σοφία Χ. Ράινερτ,
Στ. Γ. Μπεκατώρος, Γ. Ε. Ὀλσεν, Γενναῖο
Ἑλληνοπούλο, Καμῆλης Θάνας, Ελοῖνη Δουκά-
κη, Κ. Κοκκίνης, Ἰω. Κ. Καλούδης, Ἀνδρ. Ρο-
δοκανάκης, Ἀνδρ. Α. Ἀντωνιάδης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ναυτοπάις, Θέριμος Ἀπόλλων,
Εὐέλπις Νέος, Ἀπόστολος τῆς Διαπλάσεως, Π.
Γ. Κοραϊνός, Γ. Ι. Κυπλάνης, Γ. Δούλλης, Β.
Γ. Κ., Κ. Ζαχαριακόπουλος, Γ. Δ. Παπαδόπουλος, Α.
Γ. Κ. Ἀνδρ. Α. Βαμβακῆς, Γ. Ι. Καραντιός,
Ἀθ. Χατζάρας, Β. Γ. Καραντιός, Στ. Δ. Καββα-
δίας, Τάκης Παλιούρας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Γυφτόδωμος, Γ. Χατζηγεωργίου,
ΚΑΡΑΜΠΑΣΙΟΥ: Ν. Κ. Ἀλπάνης.

ΚΑΡΑΤΣΗΣ: Ν. Τσάκας, Ἀγγελικὴ Τσάκα,
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγνητικὴ Θέα.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Νίκος Σ. Κοντοκόρας.
ΛΙΜΝΗΣ: Πάνος Κ. Μπλέτας, Κ. Σ. Βαρε-
λάς, Ἀρ. Ι. Βλαχουτσίκος, Εὐάγγελος Ι. Βλα-
χουτσίκος, Βασ. Ἰωάν. Σωφῆς, Εὐάγ. Ἀντ.

Εὐαγγελινός, Ἰωάν. Γ. Μήτσας.
ΠΑΤΡΩΝ: Νίτσα καὶ Ντίνος Βλ. Ἀντωνόπου-
λος, Ἡλέκτρα Θ. Παπαμιροπούλου, Ἄνθος τοῦ

Ἀγροῦ, Παναγιῆς, Ζωή Π. Λέλου, Ὀλγα Κ. Πε-
τροπούλου, Ἐλευθ. Κ. Πετροπούλου, Λαμ. Κ.
Πετροπούλου, Τάκης Κ. Πετροπούλου, Βιβὴ Οί-
κονομίδου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἡρ. Κάκας, Ἰωάν. Ἀδάμης,
Καλλιόπη Ἀδάμη, Ἀμ. Ἀδάμης, Ἀντ. Βαλλι-
άνος, Γεω. Π. Βαλλιάνος, Μιχ. Π. Βαλλιάνος,
Ἀνδρ. Π. Βαλλιάνος, Ἀντ. Π. Βαλλιάνος, Στ.
Γλωκίς.

ΣΥΡΟΥ: Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Μόσχα Δ. Δα-
πόντι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἑξῆς τοῖς:
ΓΕΩΡΓ. ΔΡΥΛΛΗΣ ἐν Ἀργεῖνῳ, ΗΛΕΚΤΡΑ Θ.
ΠΑΠΑΜΙΡΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πάτραις καὶ ἈΝ-
ΔΡΕΑΣ Η. ΒΑΛΛΙΑΝΟΣ ἐν Πειραιεὶ, οἱ ὅποιοι
ἐνεγράφησαν διὰ τοῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμ-
βρίου.